

[Ninn-Hansen.]

give udtryk for, på hvilken baggrund man rejser denne tiltale.

Der står i lovens § 20, at

„det påhviler anklageren uden ophold at påstævne sagen. Han tilvejebringer så vidt gøreligt de fornødne bevisligheder, forbereder den bevisførelse, der skal finde sted under domsforhandlingen, og gør indstilling til rigsretten om de foreløbige undersøgelseshandlinger, han anser for nødvendige.“

Og der står i den næste paragraf, § 21:

„Stævningen udfærdiges efter anklagerens udkast i rettens navn“.

Ja men det er jo sådan i almindelige straffesager, at når der træffes bestemmelse om, hvorvidt en tiltale skal finde sted, når anklagemyndigheden skal udøve sit skøn i medfør af retsplejelovens § 711, er det, der her nævnes i rigsretslovens § 20, et overstået stadium. Man har i almindelighed haft efterforskningen og, hvis en sådan finder sted, den retslige forundersøgelse, og det er på basis af dette, at anklagemyndigheden skal tage stilling til, om den vil gennemføre sagen, om den mener, den kan gennemføres til domsafgørelse, således at der idømmes en straf. Men rigsretsloven siger dog udtrykkeligt, at efter at folketinget har afsluttet sagen, efter at man har overgivet sagen til en anklager, har anklageren mulighed for at foranstalte nye undersøgelser. Hvordan i alverden skulle vi her i det høje ting i dag stå og bedømme beviserne, hvis de undersøgelser, der kan komme — såfremt det høje ting vedtager beslutningen om rigsretstiltale og den anklager, der udpeges, foretager nye undersøgelser — frembringer ny beviser. Og enhver, der har læst såvel dommerudvalgets første beretning som tillægsberetningen, må jo dog erkende, at der er muligheder for at føre nye bevismomenter frem i forbindelse med en række af de udtalelser, der er fremsat. Derfor kan vi altså ikke i dag have mulighed for her i tinget at udøve det skøn, som den højtærede justitsminister, idet han paralleliserer med almindelige straffesager, anmoder os om at udøve. Der er fortsat en forskel på rigsretsbehandling og behandling af almindelige straffesager.

Forholdet for det høje tings medlemmer er det ganske enkle, at hvis medlemmerne

af tinget har den opfattelse, at ministeren ved det svar, han afgav den 13. marts 1957, har gjort sig skyldig i en pligtforsømmelse, har medlemmerne ret til at indbringe denne sag for rigsretten til rigsrettens prøvelse såvel af beviser som af de straffelovsbestemmelser, der vil indgå i det anklageskrift, som den af folketinget udpegede anklager skal udfærdige til den tid, og det er jo klart, at det er bestemmelser i straffelovens kap. 16, der i så fald vil blive anvendt.

Jeg kan altså ikke følge opfordringen, hverken fra den højtærede minister eller fra nogle af partiernes ordførere, til at gå ind på en almindelig procedure med hensyn til, hvad dommerudvalgets hidtidige undersøgelser har vist. Når vi udtrykkelig har sagt, at vi ikke betragter undersøgelserne som færdige, men må regne med, at der foretages videregående undersøgelser, kan vi ikke tage stilling hertil, og jeg ønsker for mit vedkommende derfor ikke at indgå i den procedurebehandling, der er lagt op til fra nogle sider. Jeg synes, det ville være ganske urigtigt, hvis man ville gøre noget forsøg på at forvandle denne talerstol til en retsskranke, hvor man skulle søge at finde frem til alle de momenter, der taler for og imod en domfældelse i denne sag.

Det, det drejer sig om, er, hvorvidt medlemmer af det høje ting mener, at man af hensyn til folketingets kommende arbejde og af hensyn til alt det, der er sket ved mødet den 13. marts 1957, er nødsaget til at have en retslig afgørelse, således at vi kan få en endelig afslutning på sagen.

Aksel Larsen: Efter at vi nu er kommet til anden omgang i diskussionen, bliver vi i hvert fald fri for at høre oplæst taler, der er skrevet i går, og så er der jo chance for, at det bliver en virkelig diskussion.

Jeg vil tillade mig at sige til den højtærede justitsminister, at jeg har ikke bebrejdet ham, at han har glemt mit forslag. Det, jeg har sagt er, at den højtærede justitsminister gjorde sig opgaven let ved at lade, som om mit forslag og min begrundelse ikke eksisterede, og nøjes med udelukkende at polemisere imod det forslag, der er fremsat af venstre og de konservative, og imod det ærede medlem hr. Ninn-Hansens motivering for samme forslag. Det er ikke blevet bedre siden, hverken da den højt-